

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Příhody a soudců JUDr. Michala Mazance a Mgr. Jana Passera v právní věci žalobce Z. P., a. s., zastoupené JUDr. Milanem Novákem, advokátem se sídlem v Hradci Králové, Dukelská 15, proti žalovanému Finančnímu ředitelství v Hradci Králové, se sídlem Horova 17, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 19. 1. 2006, čj. 31 Ca 119/2005 - 25,

t a k t o :

Rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 19. 1. 2006, čj. 31 Ca 119/2005 - 25, se zrušuje a věc se vrací tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 14. 3. 2005, čj. 130/120/2005-Ro, žalovaný zamítl odvolání žalobce proti rozhodnutí Finančního úřadu v Jaroměři ze dne 31. 8. 2004, 27715/04/245970/2184, kterým bylo zamítnuto odvolání proti platebnímu výměru (ze dne 2. 7. 2004, čj. 22971/04/245970/2184) na daňové penále ve výši 2 001 956 Kč pro zmeškání lhůty k podání odvolání.

Žalobce v odvolacím řízení namítal, že platební výměr na daňové penále za zdaňovací období roku 1995 nebyl řádně doručen, a proto lhůta podání odvolání vůbec nezačala běžet. Správce daně nesprávně doručil platební výměr Ing. T., namísto doručení samotnému žalobci.

Žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí uvedl, že lhůta pro podání odvolání marně uplynula dne 13. 8. 2004. Udělenou plnou moc označil za neomezenou ve smyslu § 17 odst. 7 zákona č. 337/1992 Sb., zákon o správě daní a poplatků, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“). Platební výměr byl tudíž řádně doručen.

Žalobce stěžovatelovo rozhodnutí o odvolání napadl žalobou, kterou krajský soud rozsudkem ze dne 19. 1. 2006, čj. 31 Ca 119/2005 - 25, zamítl.

Krajský soud v odůvodnění svého rozhodnutí uvedl, že z plné moci zástupce jednoznačně dovodil, že byla udělena pro celé daňové řízení. Pro toto posouzení je nerozhodné, že obecně lze tento jednostranný právní úkon považovat za speciální a nikoliv za generální, neboť zástupce byl v některých úkonech omezen – konkrétně v úkonech týkajících se zcizování nemovitého majetku obchodní společnosti. Z obsahu omezení jednoznačně vyplynulo, že k ostatním právním úkonům byl zmocněn generálně, není tudíž pochybnost o tom, že toto zmocnění pokrylo celé daňové řízení. Zmocnění ke „všem úkonům“ bylo zúženo pouze o úkony související se zcizováním majetku. Následné užití pojmu „vůči třetím osobám“ lze považovat za dovětek nemající jakýkoliv právní dopad a význam. Argument žalobce, že předmětná plná moc nemá procesní charakter, soud považoval za nepodložený.

Žalobce (dále též „stěžovatel“) včas podanou kasační stížností brojí proti shora označenému rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové, přičemž uplatňuje kasační důvod dle § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní („s. ř. s.“).

Stěžovatel předně tvrdí nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení, konkrétně nesouhlasí s posouzením obsahu plné moci tak, jak ji provedl krajský soud. Dle stěžovatele z plné moci vyplývá, že Ing. T. nebyl zmocněn k zastupování v žádném řízení. Plná moc žádné řízení ani nezmiňuje. Ing. T. byl zmocněn k úkonům za společnost vůči třetím osobám, z toho jasně vyplývá, že byl zmocněn pouze k hmotněprávním úkonům, při nichž žalobce vstupuje do majetkoprávních vztahů vůči třetím osobám. Finanční úřad a ani jiný správní orgán jakožto organizační složky státu nelze považovat za osobu. Z tohoto dovětku je mimo jiné v kombinaci s vyloučením právních úkonů ke zcizování nemovitostí patrné, že zmocnitel neměl v úmyslu udělit plnou moc pro zastupování v jakémkoliv řízení. Doručováno tedy mělo být pouze stěžovateli.

V této souvislosti stěžovatel namítá i nedostatek důvodů rozhodnutí dle § 103 odst. 1 písm. d), neboť soud se nedostatečně vypořádal s jeho argumentací, že finanční orgány jakožto organizační složky státu nejsou osobami a pouze uvedl, že považuje za pouhý dovětek bez právního významu část textu plné moci znějící „vůči třetím osobám“.

Stěžovatel proto navrhuje, aby Nejvyšší správní soud rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti ze dne 13. 3. 2006 uvedl, že se v rámci odůvodnění svého rozhodnutí vypořádal se všemi odvolacími námitkami. Trvá na tom, že jeho rozhodnutí bylo vydáno v souladu s právními předpisy a navrhuje, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl.

Kasační stížnost je podle ustanovení § 102 a násl. s. ř. s. přípustná a Nejvyšší správní soud tedy přezkoumal kasační stížností napadený rozsudek krajského soudu, vázán rozsahem a důvody kasační stížnosti (§ 109 odst. 2 a 3 s. ř. s.).

Z obsahu správního spisu bylo zjištěno, že stěžovatel dne 4. 6. 2003 zplnomocnil Ing. Z. T. „ke všem právním úkonům jménem společnosti (...) vůči třetím osobám, včetně podepisování za společnost (...) s výjimkou zcizování nemovitého majetku společnosti“.

Nejvyšší správní soud je toho názoru, že je přinejmenším sporné, zda předmětnou plnou moc, dle jejího obsahu, lze bez výhrad považovat za procesní plnou moc. Procesní plná moc je jednostranným právním úkonem zastoupeného, jenž je adresován vůči správním orgánům či soudům, kterým jim dává na vědomí, že zástupce je oprávněn za zastoupeného činit procesní právní úkony a v jakém rozsahu. Plná moc je tak osvědčením existence práva určité osoby zastupovat jinou osobu v příslušném řízení.

V textu předmětné plné moci je uvedeno, že zmocněnec je oprávněn k jednání za obchodní společnost, tedy zmocnitele, vůči třetím osobám a k podepisování těchto právních úkonů jeho jménem, a z tohoto jeho jednatelského oprávnění bylo vyloučeno zcizování nemovitého majetku společnosti. Celkové znění tedy nasvědčuje tomu, že jde spíše o plnou moc k hmotně právním úkonům vůči fyzickým či právnickým osobám. Ve spise pak nejsou založeny písemnosti či jiné důkazy, z kterých by vyplývalo, že dotyčná plná moc byla udělena i pro zastupování v daňovém řízení.

Daňový řád výslovně neupravuje náležitosti plné moci, mělo by z ní být vždy bez jakýchkoliv pochyb patrné, kdo ji udělil a komu, a že jde o plnou moc pro daňové řízení. Nelze však pominout ani situaci, kdy plná moc může být udělena jak pro hmotně právní úkony, tak i pro úkony procesní, avšak za takové situace by to z ní mělo být nade všechny pochybnosti patrné.

V daném případě nebyla namíste ani aplikace § 10 odst. 3 daňového řádu. Krajský soud, stejně jako daňové orgány, měly pojmout především pochybnosti o tom, zda se vůbec o procesní plnou moc mohlo jednat, a zvolit postup adekvátní takové situaci, tedy především vyzvat žalobce k odstranění této nejasnosti.

Nejvyšší správní soud se ztotožňuje s argumentací stěžovatele, že použitý pojem „vůči třetím osobám“ nelze označit za dovětek bez právního významu, neboť v daném případě je nutné vzít v úvahu celý text posuzované plné moci, a s ohledem na výše uvedené závěry nelze ani dovozovat ze slov „ke všem právním úkonům jménem společnosti (...) vůči třetím osobám, včetně podepisování za společnost“, že jde o plnou moc procesního charakteru, tedy k procesním právním úkonům v jakémkoliv řízení.

Taktéž je možné souhlasit s argumentací stěžovatele, že finanční orgány jakožto správní úřady jsou organizačními složkami státu (§ 3 odst. 1 zákona č. 219/2000 Sb., o majetku České republiky a jejím vystupování v právních vztazích, ve znění pozdějších předpisů), které nejsou právnickými osobami (§ 3 odst. 2 téhož zákona). Tato argumentace však s ohledem na výše uvedené závěry není pro posouzení věci zásadní. Krajský soud se touto argumentací nezabýval, neboť na základě nesprávného posouzení

obsahu právní moci dospěl k závěru, že použitá formulace „vůči třetím osobám“ je dovětkem bez právního významu.

Nejvyšší správní soud s ohledem na výše uvedené závěry napadený rozsudek podle § 110 odst. 1 věty první s. ř. s. zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení. V něm je krajský soud vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem v tomto rozsudku (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne městský soud v novém rozhodnutí o věci samé (§ 110 odst. 2 s. ř. s.).

Nejvyšší správní soud ve věci v souladu s ustanovením § 109 odst. 1 s. ř. s. rozhodoval bez nařízení jednání.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí nejsou opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 27. listopadu 2007

JUDr. Petr Příhoda
předseda senátu